

AKATALPA

Ağustos 2022 - Sayı 272

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Ali Asker BARUT

BEHÇET SEFA AYSAN AĞIDI

Ne kadar uzağa işittirebilir bir gül gürültüsünü
Uyandır ey kederli kuyu derin bir uykuda kalmış
Yusuf'umu
Bir tabibim kalmış kanlı Sivas ilinde bir yangın ortasında
Orda melhem etmiş melhem sürmüş şiirini yaraya

SON ŞİİR

Ne kitapta ne dergilerde
Şairin
Açsalar
Yürektedir
Son şiiri

Cem UZUNGÜNEŞ

GÜLÜN İTİRAFI

Ali Asker Barut'a, bilmukabele

Gülün rengi bağırmasıdır Ali
uzaktan işitirsin onu, kırmızı
safran sarısı, Roman pembesi
bağırır uzaktan gözlerimize
Chagall'ın horozları gibi
erken uyandırdı bizi "rengine kandık"
gülün, gül dediğimiz Ali.
Bir elimiz göğsümüzde
Neşet babaya önce hele bir
selâm duralım Ali.
İtirafı rengi değil, kokusu.
Gözlerinle kokusunu duymak için
yaklaşman gerekir fısıldayarak
döksün için içini.
Gülün itirafı kokusu Ali.

5 Temmuz 2022

Fuat ÇİFTÇİ

GÜNAH CESETLERİ

yamalı kuşlar, gözkapaklarını giyiniyor
otların gömleğinin; acıyı aldatıyor
aynanın cenazesi...

yardan eyer vurulmuş kasvetti örtündüğüm şah!

ayrılıklar, iştahını açar koma teknelerinin;
denizin çocukluğu hep aynı giysi.

ateşini kaybettiğim düğünlerde
soframa davet ettiğim günah
cesetleri... ekin iniltilerinde
kanı yüzleşiyor saklı rüzgârın...

çıplaklığın fitnessi neyle örtünür?

gezginliğin memesinde bayatlayan
yüzler gördüm; cesedin hastalığı...

cansu'nun botlarında çadıra akıyor
nehirin gelinleri; ah yıkık köprü!

başlarını taşıyamıyorum ay'ın ve nar'ın...

Gülçin Yağmur Akbulut, Necati Albayrak, Hüseyin Alemdar, M. Mazhar Alphan, Serap Aslı Araklı, Ali Asker Barut, Fatih Can, Tahir Musa Ceylan, Sertaç Çıralı, Fuat Çiftçi, Filiz Kalkışım Çolak, Gürses Çolakoğlu, Ramis Dara, Ahmet Şerif Doğan, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Nihan Işiker, Erhan İksamuk, Barbaros İrdelmen, Gülşah Kabal, Zabit Karaköse, Levent Karataş, Mahir Karayazı, Mustafa Ergin Kılıç, Nevzat Konşer, Ferziye Küçük, Mustafa Oğuz, Bahadır Özdemir, Hüseyin Peker, Halil Şahan, Eren Şahin, Şerif Temurtaş, Mert Tutucu, Mehmet Akif Tutumlu, Yeprem Türk, Cem Uzungüneş, Can Ülgen, Necip Yıldız, Ahmet Yılmaz.

BAHÇE MUHABBETİ

Ramis DARA

Geçen yıl çiçeklerini kopardığım otların yüzlerine bakarken biraz tuhaf oluyorum: Acaba içlerinde benim yüzümden bu yıl gün yüzü göremeyen yakınları olanlar var mıdır?

*

Çiçek taçyapraklarıyla beslenen topraklar kendilerini özel ve şanslı hissediyor mudur?

*

Bahçeyi düzenlerken kimi bitkiler beni bir çim biçme makinesi ya da genetiği kaymış bir yaratık olarak görüyor olabilir mi?

*

Yağmurun okşamalarıyla kendinden geçen yapraklar, çiçekler, meyveler ve tohumlar, son bir tık sesi için güneşi mi bekliyor?

*

Sevdiğim filozof ve yazarlar çağımızda yaşasalardı günümüzü nasıl değerlendirirdi diye düşündüm. Sonra her filozof ve yazarın ancak kendi çağı içinde yetişeceğini düşünüp sorumu abes buldum. Yine de gelecekte akla o türden bir soru geldiğinde bunlar arasında günümüzden bir filozof ve yazarın olup olmayacağını, olacaksa içlerinde kitabımı okuduğum birinin olup olmayacağını düşündüm.

İmdadına bahçemdeki yeni açmış ve açacak mini beyaz güller yetişti.

*

Okumakta olduğum kitap sayfasının üzerine çıkıp gelen minik karıncayı uzaklaştırdığıma pişman oldum. Ne güzel, önümdeki harika satırları birlikte okuyacak, harfleri, sözcükleri doğadan topluyor duygusu yaşayacaktım.

Sonrasında bahçe sehpasında cirrit atan karıncalar, onun üzerindeki açık kitaba bir daha teşrif etmediler. Kovduğum karıncacık, 'orada bir cacık yok, gitmeyin', mesajı ilettiler belki de arkadaşlarına...

- Ruhumuz kararınca... Canlan, der bir karınca... Bir anlamcık oluşur... Karınca kararınca...

*

Birkaç yıl önce bahçeye diktığım sarı gül uzadıkça uzadı, sarmaşık gül galiba bu, diyerek ana gövdeyi kesip budamadığım için mi, apartmanlar arasında az güneş gördüğü için mi, belki de bu iki sebeple de, geldiği zamanki gibi bir daha hiç açmadı.

Bir yeşillik olarak yapraklarıyla da, güzel olsa da, sarı gül, ah sarı gül...

- Kalp kırığı duyulmaz... Lakin kolay iy'olmaz... Sarı güller açmadan... Bahar bahar sayılmaz...

*

Can sıkıntısını ve bunu aşmak için hareket etmeyi, temel enerji kaynağımız, anababamız güneşten mi aldık doğrudan?

L biçimli küçük bahçenin bir ucundan giren gün ışınları, buzçığıne dokunmayı da unutmadan, usul usul yol alıp öbür uçtan çıkıp-çekip gidiyor.

Uyuyup uyanmamız da güneşten sanki. Her birimiz onun birer zerreciği gibiyiz.

- Şimdi uzakta şebnem... Lakin nektar bin çiğnem... Yazın serinlik hali... Buzçığığim bitanem...

*

Pembeyle mor yarışa girse acaba pembe mi kazanır mor mu? Sanki pembe gibi geliyor bana.

Ancak bu iki rengin arkasında başka güçlü birer renk daha var:

Morun arkasında mavi, pembenin arkasında kırmızı! Arkasında kapı gibi kırmızı bulunan pembe, gökler ve denizler mavi sayılırsa, morla yarışa dayanamaz, kaybeder.

Oysa bahçelerde genelde pembe öndedir. Bendeki gelecek günlerde kızışacak kahkaha yarışıyla yaman geçeceğe benzer.

Bu sabah, merakımdan uykum kaçtığı için erken kalkıp baktığımda durum 2-2 berabere olsa da!

*

Kendisi de "çakırca" gözlü olan anacığım, çakır gözlü kızlardan bana "çakırek" diye söz ederdi.

Ama "çakırek", asıl, turuncu ağırlıklı, hoş kokulu güzel yaz çiçeği "kadife"nin adıydı. Yazları tütün tarlamızın kuyu-başı-çiçeklerinin en sevdiğimindendi.

O yılların anısına, son yıllarda yazdan kışa ben de, gurbet ellerdeki evimin minyatür bahçesini, turuncu ampuller gibi çakıreklerle donatıyor-aydınlatıyorum...

- Kuyu başı çakırek... Koklamaya yâr gerek... İki çiçek yan yana... Nasıl dayansın yürek...

*

Yaz eşlikçilerimden biri de akşamsefası. Türkiye yaz akşamlarının gizli hoş kokusu.

Ama o ince duyum için minik bir çaba gerekir: Yaklaşmak. Burnu taçyapraklara dokundurmak. Koklamak. Bunu yapmayanların çoğu onu kokusuz sanır.

Çiçekler en çok magenta rengi (erguvani) açsa da, kırmızı, pembe, sarı, beyaz, bazen çizgili ya da benekli de açar.

- Bir yokuş bir düz kalır... Otlar ve öküz kalır... Akşamsefası yoksa... Yaz göğü öksüz kalır...

*

Türkçe adı İstanbul'daki Adalardan gelen, Latince cins adı *Salvia* "kurtarıcı, iyileştirici" demek olan, yüzyıllar önce Salerno Okulu hekimlerine, "Niçin ölsün bir insan / Bahçesinde her zaman / Varsa bir adaçayı!" dedirten adaçayı; eflatun mor mavi karışımı bir suya bandırılıp hemen çıkarılmış gibi duran beyaz çiçeklerini bir açtı pir açtı, minik çiçeklerin biri gidiyor, üçü beşi geliyor, yanı başımda günlerdir yaban arılarını ağırıyor.

Köyde bizim "morşaplı" dediğimiz bitkiciği birkaç yıl önce bir dal olarak Uludağ eteklerinden koparıp getirmiştik, burda yerini sevdi, bana da güzel bir yoldaş oldu.

- Bahçede adaçayı... Arılara balayı... Benim için bulunmaz... Sağlık şifa sarayı...

*

Gripotu ve yalancı ısırganın yanı sıra, ariotu, balotu, ballıkotu, pembe oğulotu, leylimotu... gibi adları da olan bitkiyle muhabbetim yabancı ot temizliği sırasında onu bahçenin bir köşesinde koruma altına almamla başladı. Hazirandan ağustosa yaz boyu mor ve leylaki renkli kendine özgü çiçekleriyle çevresini şenlik ateşlerine tutuyor, arı vızıltılarına boğuyor.

- O da bizden biridir... Doğadan bildiridir... Bahçemde gripotu... Tanrı misafiridir...

*

Aslanan güneşle yatıp kalkmaktı belki. Bizse ömrümüzü geceye övgüler düzmekle geçirdik.

Ve gittikçe ormanda yaşayan etçil canlılara benzedik.

*

Geçmiş günlerimi, özetle, şahane bir klasik müzik konserini dinlemiş gibi hatırlıyorum. Gelecek tasavvurum da öyle. Sorunum, bazen bana bunu sağlayan şu günle ilgili oluyor, bugün hariç.

*

Tamir tamir, sonu yok, çatı daim damlıyor, Eksik yaşananları rüyalar tamamlıyor...

Yeprem TÜRK

YARATILANI BOL KOYUN YERİNE

Veda ettiğinde
Biliyordum vefat edeceğini

Bir şey tık dedi
Çözeceği belliydi dünya geyiklerini

Sezгимdeki karanlık soru
Olacakların ışığıyla cevaplanmıştı
Zaten az sonra

Geri çekmişti içine
Tanrı dünyaya verdiği bir nefesi daha

Yatırdık sırt üstü yere
Yüzünden pırl pırl gök geçti
Yoktu üstünde hiçbir yük hiçbir gaye

Farklıydı ölüm yine
Gelmiş kokuyu, rengi, tınıyı
Alabildiğine değiştire değiştire

Sesi çıkmaz buna
Kitaplardaki yazıların
Son bakışta bir ölüye akıldan yukarısı verilir
Zihnin belleksiz sonsuz ışığı

Atalardan
Son hazan yaprağı son şarkı
Koyduk onu mezara
Bir yurt nasıl doldurulursa
Şefkat kanunlarıyla öyle

Sema Allah'ın sonsuz yüzü bize baktı
Bir insan
Bir uygarlıktan asıl yurduna çekiliyordu
Ayrıldık oradan
Bir mezar bırakıp bozkır ortasında dalgalanan
Gururu hakkın nuru

Gürses ÇOLAKOĞLU

BAŞLANGIÇ

Korkularınla başladı karanlık
yüzük suyundan geçti
ağrıya baş oldu

Hüzün seni sordu önce
lağvedilmiş işkence
odalarından geçti
yanmış kül

Acımın ve sıcaklığın
ortasından geçti gül

Mahir KARAYAZI

GÜLÜMSÜYORSUN

Sen gülümsüyorsun çiçekler çoğalıyor
Günler uzuyor, çocuklar okuldan dönmüş sokaklarda
Nehirler çağlıyor çözülmüş dağların kar sularıyla
Gökyüzü ellerimde, bulutları götürüyorum bir ileri bir geri
Yağmurlar, şimşekler yapıyorum
Kuşlara seni diyorum onların sesiyle
Dediğim gül, her şey al al kırmızı olmuş
Karanlık yok
Sarılmışım yıldızlara, inmiyorum yeryüzüne
Sanki tüm denizler içimde
Gözlerimde gözlerinden bir güneş
İnsanlığa bakıyorum, yoksullara
Kimse bakmıyor çünkü yoksullara
Sınırı var yoksulluğun, zenginliğin yok
Açlığın da sınırı var
Toprakların, kimliklerin...
Ama sevdiğim, sınırı yok düşlemenin
Aç uyumayan insanları
Çocuğuna istediğini alamayan bir babayı
Çöp karıştırmayan insanları
Azınlıkların azınlık olmadığı
Akdeniz'de boğulan sığınmacının olmadığı
Savaşın sözlüklerden çıktığı bir dünyayı
Düşlemenin sınırı yok sevdiğim
Güzün düşen bir yaprağı
Gölleri, suyun sesini
Çiçekler saça saça yürüyüşünü
Düşlemenin
Sınırı yok
Yok sevdiğim

M. Mazhar ALPHAN

ELDE VAR SIFIR

Aşırı sıcaklar bastı
Boğulacağım
Şiir soluyamıyorum
Derin derin içime çekiyorum olayları
Bir inip bir kalkıyor kampanalar
Sözcükler yarı aç yarı tok
Kimin için
Mi-ler lar limansız serseriler
Edinimlerim dip tarıyor
Sağlam bir zemin yok
Kumsallar parsellenmiş
Paylaşmış yavru kedicikler de
Dalgakıran ruhum bir o yana bir bu yana
Aşırı tükeniyorum politikadan neden mi
Dayanma katsayım sıfır da ondan
Ve de neye dokunsam elde var...

KÜREKÇİ

1.
saf, güçsüz ve kandırılmış bir yerdeyim
belki kendimi koruduğum bir hastane
mumdan gemiler yüzüyor içimde
saygı duyma eşiğim bitmiş
katlanamam kentin yıkıntı haline gelişine

iyiler hep birbirini bulur
bambaşka dünyalardayız
bozgun çıkaracak değilim
buhar ceketler üzerimde
2.
benim yaşlılığım zor değil
yavrusunu anasız babasız bırakan
kıtlık yaratan, kibirli olan
kin tutan biri olmadım
istenen boyda, halat donatarak gemime
3.
kurtuluşum yok
sizin de yok: iki uçtan çekin ve sıkılaştırın
nedeni büyük, üç gün fazla görelim
penceremizin kösteğe bağlanmış perde aralığında
4.
yaşlı ve uslu atlar gördüm düşümde
ama huzur görmedim son noktayı yaşadığım
piramit metinlerinde
üç sıralı topçu gemisinin önündeyim
çöl gemisi develerle
yaşımı uzatmış, hep buruk geçen saatlerle
taş yapısı büyük oruçları
yana yakıla gizli tutuyorum
size bakıp aç, susuz kaldığım gökyüzü
varla yok arası bıyıklar içindeyim
diri diri fırınlara kapatmış kendini
iri kaya tuzları serpmiş cesedime
düz yollarım engebeli hale gelmiş
midyat denen denizde
5.
kubbeli oda, hamur teknesi
dahası var; nohut meftunesi, tandır çöreği
taş yumuşakken eğilir
ben başımı büktüm konuk evinde
estel, hayır tanrısı benim düşümde
dağ keçilerinin telaşı birikmiş
yok edilme korkusu varken
gene söylüyorum, gökyüzünde gökyüzünde
6.
taşlar gün boyu kızışır
istasyonda yalnız bırakılmış bir yolcu
sayılırsınız şimdi
baba mesleği bir ev feneriyle aydınlatılmış
gün aşırı yalnızlıklar belirler çevrenizi
büyük anıtlar dışında bekleyen yoktur
öldünüz diye, göğe yönelen cenazenizi

hadi küçültün kendinizi
bir tekneye sığdırın, direklere bağlayın içinizi
çukur kazın, ateş yakın
körle birlikte görün
sahnedeki birkaç tel kırın
duysunlar sazınızda parçalanmış nağmenizi

lekeler gider, işlemeli duvaklarla evlenir
tek omuzlu gelinler
suskundur, sizden kalan acı bağırtılar
kestiğimiz çiçeklerle yeniden büyüdü
bütün yoksulluğuyla geleceğe
aynı suda iki kez yıkanılmaz
girin bizim denizimize
başlı iğneyi kösteğe bağlayın
gidiyorum diye işaret verin
kapanmış kollara
çok kırılmıştı dünyalı olmaktan
doğmakla bir sebep bulamadım kendime

7.
peygamber soyu bir işaret
çığlık atmayı öğrenmek
kurtarırlar risk alırsan
yüreğine leke düşmemiş senin
çığlık at istersen kapı yoldaşlarına
su sıçrat, ben geldim de
midyat'a deniz, hele bekle
bozulan bahçelerden kopan yürek taşıyorsun sen
duyun isterseniz
ayak seslerim kendi heykelinin içinde

gök gürültüsü, tırtıl baklavalar
boşuna telaşlar
parçalı şekilde gelen salgın hastalık sayın hepsini
üstüne yağmakta bütün eserlerim
kavun çekirdeği tablolar
köpek dişi şiirler, su sıçratan öyküler ve ötesi
yalnızca görünen yüzümle sevin beni
yıkamak ister misiniz?
kumulların istila ettiği tepeleri
benden bir deniz bekleyin denge durumunda
yere indirin köpüklerimi
dalgalardan konuyor çağırma halatına
boğuldum iş elbiseleriyle
şu an ütülü gömlekler, dar paça kısaltılmış pantolonlar
yarın tanık olarak dinlenecek kravatlar var üzerimde
kargaşa yaratıyorum, yargılanacağım
sırrımı açmam ölüm döşeğinde
sırrı aralarında can çekişen sesimi duyarsınız
uzun selam bırakmış son ifademde

8.
kürekçi dostum, çekip getirdin beni bu kıyılara
üstelik yanık derilerle bıraktın, güneş göreyim diye
bir iyilikti bağışladığın güneş
torbasıyla azık: kalan günlere
yetmezse oruç tut dedin, hatırladın mı?
kaç günüm kalmış sordun mu?
bu su yeter mi? iç iç diye sesleniyorsun
kürekçi dostum, belki yeterim kalan gökyüzüne
yıldız olup bırakırım kalanını
toprakla üstümü örtme, gitti diye

AŞKIMIZIN SON KULLANMA TARİHİ

“şenay’dı...”

şehirler şehri istanbul

istiklâli böyle kalabalık gördün mü hiç kırlangıcım
boynunda bir fotoğraf makinesi ile nefessiz yürürken
benim manzaram gözlerinin alacasıydı o akşamın
bir gemiyle boğaziçi köprüsünün altından geçerken...

sinema müzesinde ellerin bitter çikolata ile yıkanırken
ahmet abinin filmi göz kırpyordu bize ve fotoğrafı...
kemal sunal, adile naşit, gulyabani, sevmek zamanı
filmleri ilk kez izliyor gibi olmak; seninle olmanın en güzel
yanı...

dünyanın en nadide manzarasına sırtını verdiğinde bile
seni ayırt etmek öyle çabucak oldu ki o yüce şehirden
dudaklarım işte tam burada günahlarından arınırken
dolmabahçe geçip gitti yanımızdan, rüzgârda; salınırken...

işte bir boy aynası, aksinde iki kişi, üzerinde galata
hatırası...
herkesin gözü bizde, çünkü bir çocuk gibi yiyorsun ananası
şehirler şehrinde yürümek senle, lahmacun yemek, kitap
aramak...
unutmak saatleri ve yitirmek bunca yaşıma yaşadığım
yalnızlığı...

şimdi ben bu şehirde kaybolmak isterdim... şehirler şehri...
ama sen elimden tutarken ben kaybolmam ki... aşkların
aşkı...

kalpler şehri izmit

şehrine böyle kar yağdığını hatırlıyor musun kırlangıcım
hani uzak filmi de böyle karlıydı izlerken üşürdük
şimdi kar yeni yeni birikirken, sokaklar üzerine
ikimiz aşka hiç atılmamış bir adım attık
sıcak bir ağustos günü girdiğimiz pastacıdan
karlı bir mart akşamı çıktık

gidip bir ağacın altında donakaldık saatlerce
kar öyle usul öyle sessiz yağıyordu ki...
teninde uyumalı dedim içimden günlerce
çünkü tenin kalbimin kalorifer peteği.
kar yağıyor... beyaz olan yalnız kar mı?
ıslanan yalnız montlarımız mı, saçlarımız mı
yoksa...yoksa... bir yalan mı?
ben bilmem, yalnız o ağaç bilir sırrımızı

kahvaltım elbette mutlulukla doğru orantılı
hele ki sen karşımda tebessüm ismarlarken...
ne güzel sevgilim hava ne güzel
orhan veli'nin bahsettiği hava muhakkak bu olmalı
dudaklarımı çağırırken yanaklarındaki al
ne iyi ettin sevgilim soluma almakla bakışlarını
sevmeyi öğretir gibiyiz insanlara...
beyefendi, ne rahatsızlığı!?

YAZIT

hiç burukluğum olmasın isterdim yeryüzünde
ustası olmasını karanlığımın, zamana bakan mihrabın
günün senfonisini derinleştirmesini bir okyanus kadar
geride bırakılmış zavallı beklentilerin görülmeyen
yazıtlarıyla
zambak ölülerini yıkayamazsa da aşağılanmış geçmiş

ve kelimelere ihtiyaç duymadan yaşayabilmeyi isterdim
hasarsız bir mayıs ikindisi uykusunun avucunda
kocamış incir ağacı büyüdü mızıkasını çalarken tepemde
isterdim her uyanışın o mavi kapıya dönüş demek olduğunu
yalnız bana bahşedilmiş güzel yüzlü bir şaşkınlık içinde

bir simit fırınında... parmağında mavi taşlı yüzük...
kalbim kalbine aktı...

teninin tadını sorsalar bana
üzerine ılık yağmurlar yağmış toprak gibi derim.
dudaklarımı tarif ettirseler;
lorenzo'nun heykellerinden düşmüş bir dilim...
kimsenin türkçe konuşmadığı turistlerle dolu bir caddede
dudakların dudaklarımda; istanbul türkçesi konuşabilirim...

vedalar şehri körfez

evinin rengini gördüm, dost'a bizden bahsettim
aslan seni çok kıskanıyormuş öyle söyledi bana...
yüzün gibi sokağının her köşesini aklımda tuttum
incir ağacının karanlığında sessizce oturdum
bir seni göremedim gök rengi ışık sızan pencereden
bir seni duyamadım o etraftaki keşmekeş sestem

bir başıma yürüyorum yıllarca geçtiğin sokaklardan
kaldığım otelin adresini dahi hatırlamıyorum...
şehrinin karanlığında kaybolmaya yakın
kışın uzaklara uçan kuşlara benziyorum...
reyonlarda satılan konserveler gibi
var mıdır aşkların da son kullanma tarihi
hangi markete girsem bunu soruyorum...

otobüsün soğuk camından geceyi izlerken
hastalara yaşamı hatırlatan sesini işitiyorum:
"-aşkımız hep ilk gün ki gibi ama
şu küçük çikolataların eski tadı yok..."
haklısın diyorum, *rağmen, belki de, hem de çok...*

kalbimi kütahya'nın sinemayı yeniden keşfeden
küçük bir köyünde bırakmıştım, hatırlıyorum
sevgilisiz de yaşanır pekâla; ama sen yurdum!..
başka diyarlar da varmış; ama sen hudutum!..

Kütahya-Nisan2022

DENEME-BARIŞ ERDOĞAN ÜÇ KEZ SANAT(ÇI) DEDİM DİRİLDİM

Bariş ERDOĞAN

Sanat huzursuzluktur.

Sanat bugün tepeyse yarın dağdır.

Ben de şiir yazmıştım, resim yapmıştım, bir müzik aleti çalmıştım...kadar insanı teselli kayığına bindiren başka bir söz yoktur. Cevabı, sen hiçbir şey yapmamışsındır ey insanoğlu! Sanat devamlılık ister, kendini aşmayı gerektirir. Kim parmak ucuyla tattığı bala doymuştur? At, gözünden çayır alamadığına göre beş duyu doymayı gerektirir. Doymayan göz çizemez; yaşamayan ruh yazamaz, duymayan kulak çalamaz.

Sanat “gerçek”i her kılığa sokar.

Sanat gerçeğin neresinde? Bugüne kalan sanat ürünlerinin neredeyse tamamı, gerçeğin önünde gitmiştir. Çağın taklit eden, gününü ezberleyen sanatın gideceği yer sanat çöplüğüdür. Klasik bir roman her dönemde dilde başka tatlar bırakmıştır. Don Kişot okuru her okuyuşunda zavallı Don Kişot'un yenilgileriyle üzülür, sevinçleriyle coşar. Amandine Aurore Lucile Dupin (bizim George Sand) aşkıyla veremden gözlerini yuman Chopin, kısacık ömrüne (1810-49) büyük yapıtlarını sığdırır. Yaratı anında, “*Nefes almaktan bıktım.*” diyen Beckett'in derin felsefesi bize nefes aldırır.

Thutmose'un “güzel soylu” Nefertiti'si sadece Berlin'dekilerin değil, görmeyenlerin de rüyalarını süsler. Ya Louvre'daki Venüs De Milo? Aşk tanrıçası Afrodit? Dalı'nın ilham perisi olarak sanatseverleri büyülemeyi sürdürür.

Çinli ressam Yi Yuanji, gerçeğin de önüne geçen bol yapraklı bir dal çizer, dal sabaha çiçek açar. Ve bunu her gün tekrarlar.

Doğanın parmakları olsaydı büyük bir ressam olurdu.

Sanatın ruhunda bir şaşkınlık, bir yenilik vardır ancak kalıcı olmayan, izleyiciyi büyülemeyen sanat günbatımında tarihe karışır. Doğa böyle bir amaç gütmeyiz, bilineni tekrarlar diye düşünürüz. İnceliklerinin farkına vardıkça onun da büyük bir sanatçı olduğunu anlarız. Kapadokya vadisindeki manzarada hangi sanatçıların parmağı vardır: yağmur, sel, rüzgâr... Su büyük bir heykeltıraş, rüzgâr makyöz, sel becerikli bir çöpçüdür. Pamukkale üstüne de bir anlatı mevcut: Çirkin mi çirkin bir çoban kızının efsanesi. Genç kız aynalardan kaçır olur. Sokağı da unutmuştur. Dağdaki kuşlar bile çirkinliğini fısıldar. İntihar için Çökelez dağına çıkar, kendini dağdan aşağıya bırakır, ama düştüğü yer kayalık değil bir gölettir. Sıcacık suyunun büyüüne kapılır, geceyi orda geçirir. Evine döndüğünde aynada sanki başka biri vardır, şaşkına döner. Çobanın o çirkin kızı güzeller güzeli bir genç kıza dönüşmüştür. Manikür ve pedikür işlerini balıklar yapmıştır. Sincap tırnağını kesmiş, susamuru törpülemiş, köstebek batık tırnağının tedavisine çare bulmuş, yosunlar tırnak mantarını gidermiş. Gerçi bu varlıklar Van Gogh'un, “*Öyle bir aşamaya varmak istiyorum ki, eserimi gören, bu adam derinden duyuyor, bu adamın ince bir duyusu var, desin.*” deme lüksüne sahip değil. Sanat sihirdir; görene, duyana, dokunana...

Sanatla uğraşıyorsanız hiçbir şeye seyirci kalmayın!

Hokkadaki mürekkep bitene kadar yazmış müverrihler (tarihçiler), asıl tarih yazıcıları ise (biz onlara vakanüvis deriz) mürekkebin bittiğini fark ettiği halde yazmayı sürdürmüş. O tarihleri, tarih yazıcılığını dünden nefret edenler değil, tarihin kendisi eskitti. Ahmedî ile başlayan tarih yazıcılığımızda ne Ahmedî'nin ne de İskendername'sinin esamesi okunmakta.

Yaş kemale erince yazmanın, çizmenin ve söylemenin ne olduğunu daha iyi anladık. Hüsn-i hatta (Hattat Prof. Dr. Ali Apaslan'ı nasıl unutturum?) kullandığımız kamların at gübresinde bekletilmesi gerektiğini söylerdi de tebessümümüzü avuç içlerimizde sakladık. Henüz hayatın arka yüzünü görmemiştik. Ekmek kavgası, hevesimizi erken söndürdü. Hat sanatından kopunca resim dünyasında gezinmeye başladım ancak boyalarımı çabuk bitirdim. Her sanat uğraşısı tasarruf ister. Nasıl ki yazan sözcük israfından kurtulmadıkça güzel yazamaz, öyle. Peki, yazma keyfini yakalayamamışsak, o keyfi kaçırmışsak ne yapmalıyız? Şöyle bir tavır takınmak uygun olabilir: Her yazdığımız yazı olmasa da durmadan yazmak, parmakları (zihni) antrenmansız bırakmamak. Homeros'un, Firdevsi'nin, Dante'nin ve Fuzuli'nin antrenman sahasında Leonardo da Vinci'yi, Mimar Sinan'ı, Beethoven'ı görmek mümkün.

Kendi kileni kendi ambarından doldurabilirsin.

İnceliklerinizi hangi kumaşları kırparak elde edersiniz, sizden başka kimse bilmez. Aynı yolu izleyenler de sormaz, bilirler yükün ağırlığını. Hayatın inceliklerine kuşbakışı bakan derinliğini sezdiğini sanırmış. Ben kimileyin o incelikler için bir orman dolusu kalem tüketiyorum. Yine de gözden kaçırdığım oluyor. Sırrı emek vermek. Kaknüsün gagasında yüz delik vardır, hangisinden hangi notanın döküleceğini bin yılda öğrenmiş. Bir heykeltıraşın mermeri hemen yonttuğu sanılır. Oysa sanatçı her yapıtına incelikleri hesaba katarak, yeni şeyler ekleyerek yol alır. Zweig ne der: “*Yaşamın yontulmamış hammaddesine sanat ve aşk, incelik, zarafet ve kibarlık katan şey kültürden başka ne olabilirdi ki?*”

Bu eser, sanatçısı tarafından uzun süre hayal edilmişti. Beklenenden daha iyisi ortaya çıkınca sanatçı hayal kırıklığı yaşamadı. Ama binlerce hayal kırıklığı yaşadığı, bizim beğeneceğimiz ancak onun sanat çitasını aşmadığı için hırsından çöpe attığı yapıtları vardı.

Eğri otururken doğru bir şey öne sürelim mi: Mükemmellik, hayal kırıklıklarının toplamıdır. Sanat çöplüklerindeki binlerce hakiki sanat eserinin (edebiyat, resim, fotoğraf...) bir başka dönemde başta edilmeyeceğini kimse söyleyemez. Fark edene de çok şey anlatır. Sanatçı sanki arkasına şunları yazıp atmıştır: Bu yapıt, hayal kırıklığımın ürünüdür. (Loutrec'in Moulin Rouge eskizleri bir oda dolusudur.)

Yine de “hayal”dan daha güzel mavi göl yok. Bihruz'un hayali Çamlıca tepelerinde gümüş tekerlekli bir arabaya sahip olup Periveş'iyle mutlu görünmek istemesi Rezaizade M. Ekrem'i mutlu eder miydi, bugün bunu cevaplamamız imkansız. J. London da kahramanında bir şey arar ama aradığı o şey -ki ben ona hayatın tuzu diyorum- kahramanında yoktur: “*Onun sorunu, hayal gücünden yoksun oluşuydu.*”

Dürbüne iki tarafından bakmakta yarar var: Yağmur gökyüzünün hayal kırıklığı olabilir ama Tanrı'nın şaheseridir.

Mehmet Akif TUTUMLU

GÖLGELER

İsmin ne önemi var, sokaklardan bir sokak işte.
Bebek uykularının Zaman'a,
kelimesiz parkların
güneşe,
ev kapılarının suskunluğa
açıldığı bir sokak.

Varsın dönsün çivisi çıkmış dünya,
aşkla sevinç varsın çıkmasın deliklerinden,
yalnızlık istediği kadar yapışsın derime,
hiçbiri alamaz şairliğimi elimden.

Sokak boyunca uzanan
ağaç gölgelerinin
sessizliğine vurgunum ben.

Barbaros İRDELMEN

YENİDEN YAPILANDIRMA

Birinden biri yolumuza çıkınca
Allak bullak oluyor yaşam

Mesela yemek yiyip kilo almak
Kapılardan sığmamak suç mu?
Ama her nefeste artarak
Saatlerdir göğsüme batan hançer
Canım çok yanıyor az geri çekil

A-a sen kimsin?
Sorana da bak!
Trafik Kazasıym ben
Gaza frene basarken
Dikkatli olsaydın!
Gidiyoruz öte dünyaya
Hadi çabuk toparlan

Bir dakika, virüs benim adım
Hadi tut bakalım elimden
Maske mesafe ve
Hiyyene neden dikkat etmedin?
Dur! Yanlışlık var!
Omega vitamin mineral
Sporsa spor, sağlıklı beslendim ben

Pardon! Benim adım kanser
Bitti vaden hadi çabuk toparlan

Ne yaparsan yap, istersen saklan
Durup beklemez, bahane bulur
Yeniden yapılandırmaya gider dünya...

İstanbul, 11 05 2022

Filiz Kalkışım ÇOLAK

ANZELHA

seninle olmanın düşü yakar beni
yakar Anzelha ...

bir beyaz papatyanın sabahla düetinde
boynu beste bir ırmağın içime eğilişlerinde
ah seninle olmanın sere serpe açlığında
sırılsıklam mavilerinin şavkında çırpınan yüreğin
göğsüme dayanışlarında Anzelha
koynuma öylesi bir dokunuş bırakışlarında

köpük köpük kumsallarda
sonsuz açılan denizlerin kucağında
gözlerinin altında Anzelha
bakışlarının ucundan damlayan kuytuların
gün değmeyen saflığında

kuğu sessizliği getirirken
üzerime dökülen irislerini güneşin
selen sessizliği üşüyen taneciklerin sızlayan kıvrımlarında
ayrımlarında erirken gamzesi boşlukların

başağı damlar aş erimlerine dimağın
iniltisi tutar
tutar ah
iştahı içer mustu
yeniden yaratılan ceninlerin pıhtıcığı düşer
suyunda coşar en derinleri bilmezlerin
ah derinleri bilmezlerin Anzelha
ellerimden kalkmadan ellerinin sıcağı
güllere emziği verdiğimiz kızartısında şafağın
ışıl ışıl aktığımız o koy bağırtıları kavuşur

ah eteklerinde kokusu antik esintisi
is mavisi tenhalarım etkisi

şuramda titreyen didesi
irislerinden soyduğumuz gün lekesi

tozağında ateşine terler Anzelha
içimi içimi susadıkça
şulesinde hayalini vurur hasret
gözesinden ışığın yalnız sen süzülürsün sevdan süzülür
Anzelha...

23.44 / 15.05.2022

Ferziye KÜÇÜK

OCAK

Kıvırcık sarı saçların
Maviye dalga
Süt dişlerini geçir kırmızı elmaya
Ninni de ninni
Büyütsün seni dua
Gül pembe dudağında
Zaman ana.

Serap Aslı ARAKLI

İlk şiirler, son dokunuşlara rağmen bir türlü tamamlanamayan "bitmemiş şiirler", işte o şiirler kadar gencim hâlâ. Her ne kadar gurbet burcundan hasret burcuna savrulmaya başlasam da şiirin gencinden yirmili yaşlarda korktuğum gibi bugün de korkuyorum. Öyle ki, şiir yazdığında gömleği sırlıklam ter içinde kalan Fazıl Hüsni Dağlarca kısa bir ara verip gömleğini sıkıp kuruttuktan sonra şiire devam ettiğini söylemişti benim liseli yaşımda. Şiirden de şiirin gençliğinden de korkmuştum o gün. Lise biter bitmez hayat ve şiir bende yeni başladığında "Çocuk ve Allah"ın da etkisiyle kutsal kitaplar yanında babamın kitaplığına daldıkça "Korkuyorum Anne" der gibi şair ve yazarlardan çok yapıtlarda korkma yaşım girdi devreye. Babamın en yakın arkadaşı küçük İskender'in her şiiri hem korkuttu hem de vurdu beni. Onun gibi uzun ve pervasız yazma isteğim olsa da onu bile geçme hırsım usul usul sıçrayıp çıktı içimden. O ki "Uzun" metraj bir şiirinde "uzun şiirlerden söz eden şairlerden korkacaksın/hani bir de intihar, fiyakalı bir sustalı gibi duruyorsa arka ceplerinde!" Şiirin genci ve şiire dönüşmüş korku bu olsa gerekti. Babam sayesinde şiirin yeraltı cenneti (ya da yoktan var eden o pırlanta cehennem) Beyoğlu'nda her hayali sinema olan *Benim Sinemalarım* benzeri bir kız çocuğu dede ofisi dahil nerdeyse tüm film şirketlerine girip çıkıyordum. Babam gizli kahramanım olsa da "genç şiir kanı" iki yaşam kahramanım küçük İskender ile Turkish Alfred Hitchcock Mustafa Alpay Ziyal'dı. Onlar sayesinde küçük yaşıma rağmen hiçbir şeyden korkmamaya başlamıştım. Kanıma düşen zehri sonraki yaşlarda anladım, meğer bunun adı biraz da şiirin gençliğiydi, itiraf etmeliyim ki o gençlikten hep korktum, hâlâ da korkarım.

Nedendir bilmiyorum, bugün bile başucu şairlerimden biri olan Turgut Uyar'ın düzyazı ve söyleşilerden oluşan kitabı *Korkulu Ustalık*'ı tılsım gibi yanımda tutarım. Ondaki genç bakış ve şiirlerine sinen her daim şiirin gençliği tılsımı hem korkutur hem de kendine çeker beni. O ki, *Büyük Saat*'le korkudan ve hazdan durmuş ne kadar saatim var hepsini yeniden çalıştırır, "Bir Şiiri Anlamak" der tüm şiir çözümlerimi sanki ondan aldığım düsturla yaparım; o ki, "Korkulu Ustalık" şiire başladığım günden beri eksik yahut fazla kusurlu-kusursuz genç kalma yaşım, kişiliğimdir benim. Onun sayesinde durmaksızın acemi kalmaya çabalarım; acemiliğin güzel ve doyumsuz tadı sanki bir tek onda vardı. Sanatçıyı, şairi tabii ki yitiren, kayba uğratan ustalıktan başkası değil, şiirin genç olanından elbette korkulur, ben bugünlerde ustalaşmaktan korkuyorum, "ustalaşmak" tıkanmak, tekrara düşmek, sendelemek aynı zamanda. Artık yeniden ve birkaç kez daha anne olma korkusu üzerime çökse de ben aslında şiirden çok şiirin gencinden ve gençliğinden korkuyorum.

Değil mi ki Fazıl Hüsni Dağlarca ile İlhan Berk'i de tanıdım bu korkulu basamaklarda. Her basamak da korkudur öyle ya, boşluğun ve hiçliğin basamaklarını da yarı korku yarı korkusuzlukla çıktım ve çıkmaktayım işte; korku ve korkusuzluk cennetlerime bir bir kitap adları vermeliyim, sırasdır: *Seviştilerken* ile *Dün Dağlarda Dolaştım Evde Yoktum*'dan çaldığım haz ve korku tünellerimi şiir ışıklarıyla geçtim, süsledi. Korku da bende korkusuzluk da; tek korkum şiirin genci değil de şiirin gençliği elbette. O korku ki kendi şiirime sinmiş, beni bile vurur hafif sağa dönsen!

Şiirin gençliğini alıp yanına okullara dersanelere gidiyorum ya, şiirin gençliğini kendime siper edip ilk gençliğimin küçük kız çocuğunu sevindirir gibi Üsküdar-

KARANFİİL

kaç elde gezmiş
de açılmamış
bu kavanozu açtım

parça parça solucandı gövde
topladın

gördün aşkını
hasırla elmanın

elinde su tabancası
vurdun tüm çiçekleri

siyaha kara olsun diye
siyaha hava olsun diye
kürsü verenlere karşı
açtım
bembeyaz
memeni

Bahadır ÖZDEMİR

YASAKLI MAVİ

Bir tükenmez kaleme el konabilir
Ki kalem her daim bir suç unsurudur.
Kimse muaf değildir tutkularından
Özgürlüğe yürekten düşman olanın.

Sen, ilk kuralı sevgi sanan güzel kız;
O yüzden anlamazsın yazdıklarımın.
Sorun yalnızca sevgi değildir çünkü
Paylaşmak, çıkarlara baş eğmemektir.

Sırlarından arınmış kadınlar ya da
Çok zeki adamların alaycılığı,
Hiçbiri asla sevgi için değildir.

Öyleyse dalgaların sesini dinle.
Maviden lacivert ve siyaha dönen,
Griyken korkunç olan denize bakıp.

Kabataş kendimi Beyoğlu'na atıyorum ya, Cahide Sonku'nun sinemadaki gözüpek şiir gençliği karşılığı beni bazen, bu ne şıklık yanında da partneri ve kan sustalısı Cahit Irgat! Şiirin gençliğinden belki de küçük İskender bile korkmuştur. Ben hâlâ kanımın akışı kadar gencim, şiirin gençliğinden korkmuyorum desem de korku "sustalı" gibi arka cebimde! Hem korksam, ömrümü şiire adar mıyım?

Şiirin gençliği dediğim şehirde bile sırt çantama yerleştirdiğim yaratıcılık dağım işte. Belki *Dağ Resmi* ben öldükten sonra da yaşayacak benimle!

Nevzat KONŞER

YOKSUL DİZELER

Çöp kovasının içine giren bir akşamın
büyük dertleri olabilir siz görmezsiniz!
El dokunur uçurumun dibine orası bir bıçak
derinlerde yetişir yokluk biz eziliriz!

Poşetlerin ağız kokusundan
hangi çiçek selam verebilir?

Yavrusunu arayan kedinin biçimsiz korkusuyla
her akşamı uykusundan uyandırır yorulmaksızın
bir yıldız kayar, bir kalp düşer yere, bir orman söner;
düş ticareti yaparız eskimiş pencerelerde.
Limanda zenginlere usulca dokunan dalgalar
yoksulların suçlarına tuz basar,
köpürtüp yüzlerine çarpar fırıldak geceyi!
Sonra güneş bile önce yoksulları yakar!

Çöp kovasının içine giren bir akşamın
çocukları var mıdır siz bilmezsiniz!

Herkesin cenneti
kendî kıyameti kadar!

Fatih CAN

KIŞI BEKLERKEN

Kış ayrı bir nefes bana
Hep yeni bir tat yeni bakış
Akşam olur gelmez gün geçer gelmez
Beklerim kızarmış ufuklarda
Devrini tamamlar işleyen çarklar
Zaman biter bir anın kucağında
Asla tükenmez bu tutku bir temmuz sıcağında
Gözüm boşlukta başka bir boşluk olur
Dalarım derinlere
Akarım bir deli ırmak lakin kendi içime
Güneş karartmaz artık ensemi
Ağustos çoktan çekip gitmişti bu diyardan
Eylül sararır yavaş yavaş dallarda
Bir rüzgâr eser saçlarımın ucunda
Kollarım sessiz sallanır
Yağmaya başlar kasım damla damla
Benim gözlerimse hâlâ yolda
Kaçışı yok dokunmam lazım mutlaka
Kar değmeli elbet bu çizgili çehreme
Esmerliğim arınmalı kristal kristal
Sinir uçlarımda şarkısı çalmalı bu titreten soğuşun
Pencere kenarında oturup yolunu gözlerim
Sıcacık bir fincan çayım bekler mermerin ucunda
Battaniye elimde çoktan hazır
Önce kendimi sararım sonra onu
Üşüdüm düşünmekten
Sarmaş dolaş oluruz
Mayalanmaya bırakır bir sebep bizi
Kış, bilirsün severim seni.
Artık bekletme beni.

Tahir Musa CEYLAN

İSİM SUÇSUZ

En sahipsiz isimdir Tahir, benim ismim
Hep sondadır, alır herkes adlanır
El bezi silinir, gündelikte kullanıp misafirlikte bırakılır
Zambak gibi tutulup hecesinden kurtağzı yakalara takılır

Kayıpta çıplak ya da kürek kılıfta taşınır
Patlar, kimse ölmez, işini yapamayan tabancadır
Etlar çignese de yutamaz kurşununu, dokular dişsiz
yamyam
Nakli maziden bugüne yüzünde düşünce doluluğu olan
adam

Hamhalat bir adab-ı muaşeretir Tahir
Ya da dövülmüş tenden kazanmış kösele
Müruruzamana uğrayana kadar ancak tanınmış
Nasırdan atlet sırta, ağızda son besmele

Bu ruhun içinde bişi suçlu olsa da aslında isim suçsuz
Nefesinde kan olan kaç çöl fırtınası yaşandı, kumun tanesi
Gibi suçun deliline çok delik yetmedi, insan fecir ya da
Tahir fark etmez ahirde ismi olmadığı gün ancak sonsuz

Ahmet YILMAZ

UNUT

Güneş doğuyor binaların sırtından, çıkıyor insan kulübeden
Kedi yavrularını götürüyor araba, kimin umurunda
yavaşlamak
Gel desem cenazede siyah gözlüklü bir suskuna
Yaşamak mıydı seninki kuru derinin altında

Kuşlar görüyorum heyecanlanıyor beni ben yapan büyüten
toprak
Kuşlar ağaca tırmanıyor ben düşüyorum cömert boşluğa
Sokaktan sütçü geçiyor oğlu tombul aklında binlerce misket
Simit soğuk çay koyu kesmiyor işsiz alınları bıçak

Ölüm mü unut gitsin gelmez daha bir defa kaptırdık ipleri
Yaşamak yırtmak tezgâhı, bozmak çarkları kırmak kemikleri
Her sabah kapımdan ceset topluyorum doğacak yarın
onlardan
Dirilecek hatırlamak rüzgârı, bir vakit bu ülkede konuşmak
vardı

Susmak vardı ay ışığında insan insana çoğalan ırmaklarda
Söylüyorum duymuyor komşu atma elbiseni, çocuklar örnek
alacak seni
Çocuklar çıplak takılıyor sınıra, haydi biz de mi soyunalım
Soyalım elmayı, yalanı pekiştiren bir Âdem'le Havva

Yazdım yarılardım yolu, koşsam geri kalıyordum yağmadan
Bir hastalık yürüyor dolaşılıyor dereyi tepeyi
Çıkarıp atsam ne kaldı yüzüme yapışmış maskeyi
Unuttum hangi ışıkta başlıyordu bağırarak

HÜSEYNÎ HIÇLIK

Hüseyin ALEMDAR

1

Ey genç şair, ey hiçlik öğrencisi!

Ah benim okullar, akademiler arasında ezilip ufalanan şairim-- Bilmem biliyor musun, ayak diremeler ve koşturmacalar derken yaşadığın bu hayat senin değil gibi; hayatın şiirine dahil değil demek istedim. Bırak itirafların da intiharların da şiirine girsin, değil mi ki gülden dökülme kül hasadıdır şairin hayatı. Her yazdığın şiire ilk şiirin gibi bak, seni hep yaşatacak olan bilinçaltındır, sürrealist tekniklerle kendine saklan, tek sahteliğin bu olsun. Onun dışında hep sahici ol, diri ol, yaşama ve şiire ait ol. Küfurbaz ama kibar, üzgün ama neşeli ol, tabii ki dürüst ol, her zaman şiire ait ol. Nedendir bilmem, seni çok özledim.

2

Ustam, iki sinema babamdan biri olan Metin Erksan şiir-sinema kadınlarına gül götürmemi yasaklamış ve şöyle tembihlemişti: "*Sevgili Alemdar, bundan böyle Türkan Şorây kaltağı da olsa hiçbir kadına gül götürmeyeceksin, gülli sadece anneler hak eder!*" Bu söz o gün bugündür küfr-ü aşk unutmaya defterime saplı--

Ah! Kül elbette iyidir, gülden. Aşk da kapsar şiiri de!

3

Şu benim "eski genç şair", inançlı sosyalist hallerim, ben yaşlandım da siz yaşlanmadınız! Bugün o kadar genç ve iyinin iyisiyim ki, ateistler için de taptım Yaradan'a, Allah'a, şiire, yarattığım kadınlara--

Ah, her çağda her yaşta aşk ve şiirle başlanır sosyalizme!

4

Şiir mi! Hem yüzölçümü hem tinölçümü, dahası söz ve sesölçümü: Tende ve ruhta. Ah! H/içlemeler defterlerine rağmen şiirin hiç ölmeyen bir şey olduğunu kendin dahil hiç kimseye söyleme ey şair: Söz ve dize namusu, bana söz ver. İnce defterlere saklanma şairi, sakın ha hiç ölme!

5

Ey genç şair, orda mısın! Kendine ve şiire boşluğun efendisi deyip dönüp baktığın oluyor mu geriye, geçmişe: Eski genç şairler oralarda bir yerde mi!? Kendinden başka kaç şair görüyorsun ki unutmalar uzamında? Bilmem biliyor musun, eski genç şairler sen unutmak istesen de defterlerine saklanmıştı, hiç olmadık yerde çıkar karşına, hesap sorar sana, işte ben de o eski genç şairlerdenim, eski adıma susar yeni adına ağlarım; genç ve hırçın efendi kalmam biraz da bundan. Öyle ya da böyle sadece iki incelik ve efendilik var bu yalan dünyada: Aşk ve şiir. Her ikisi de kendinin yedivereni, dirimsel imgesi. Sen de kendine aşkı ve şiiri kible yap, efendisi ol ölüp ölüp yeniden doğmanın. Yeter ki unutmaya, ne kadar tamamlanır gibi görünse de aslında bitmemişlik hissidir her şiir. Buna imandığın sürece hem şiiri hem de beni unutmaya ey genç şair, çünkü eski genç şair!

6

Hayatım da şiirlerim de yarım kalacak, biliyorum. Bitmemiş şiirlerimdeki gençliğime ölüm bile şaşırarak. Bitmemiş ve yarım kalan şiirlerime ilk gençliğimde "sizler benim sinema krallarım ve kraliçelerimsiniz" derdim şiir-sinema kardeşliğinde kendimi avutturdum. Dize ile sekansı, mürekkep ile pelikülü birbirine karıştırmam o günlerden hatıra. Ben biraz Mesut Engin (hiç mesut olmasam da), biricik ve kırılğan aşkımla Melek Ayberk (aman Arzu Okay duymasın) pelikül şiir her

defterimde. O gün bugündür dokümanter şiir derim hayatıma, belki de öyledir: "*İnsan hayatı bir şiire benzer/bir başı bir sonu vardır/ama bir bütün değildir/belki zamanla tamamlanır*"*

7

Ey genç şair, orda mısın, uyandın mı!

Sahi, yazda kış merhameti şiiri hangi saatlerde duyumsanır, duyulur.

Gündoğumu günbatımı fark etmez, şair olup olmadığın da; şiir göğünün altında olmakla mülhem şiir de şairlik de. Hele gün biraz daha ışınsın, defterlerin ışınsın, sen ışık; gökyüzünde sıkışık yatılmaz! Uyan hele!

8

Ah! Şimdi şiir trenine binip Ankara'ya gitsem şiir ömrümün hiçbir Ahmet abisi orda değildir. Papazın Bağ'ında şiir masası kuran en saygın Ahmet abi Ahmet Say bile orda değildir, Ahmet Erhan'sız bir yalnızlık bile sahici değildir. Ben biraz da şiire ve insan olana doğdum sahi, şiirim de hırçın yanlarına rağmen bu sahiciliktir. Oysaki şiir aile büyüğüm ve pirim Fazıl Hüsnü Dağlarca kendinden başka şair istemediği için yeryüzünde hepimizi şiire ve evliliğe küstürmede ustaydı sadece, hem de ne usta!, en belirgin özelliği şiir ve çocuk sevgisi olmasıydı oysa. Ben ondan tün ve geceyi çaldım Seviştilerken tadında--

Ona rağmen iyi ki de şiire aitim, iyi ki de ömrümü şiirle y/aldattım! Onun sayesinde hem şiir dedesiyim hem de yaşamaşk ve yaş alma dedesi.

9

Ey genç şair, orda mısın!

Görüşmeyeli üçüncü üniversiteyi de bitirdin demek; iyi güzel de bu işin "şiir ok'ulu" hayatının neresinde, sen neredesin! Şiirin bilginin değil de bilgisizliğin üçte ikisi olduğunu sana hiçbir ermiş anlatmamış olacak ki gözün çok daha yukarılarda, yukarısı sadece hava boşluğu. Şiirindeki hava boşluklarını alman için biraz dah vaktin var. Gününbirlik aşklar bile solmuş sende; oysaki aşka bulduğuna inan demiştin sanırım sana, çünkü o ölüncüye kadar senindir ve kendindir, şiir gibi. Tam ve tinibütün bilgisizlikle yazılır şiir, unutmaya! Bu bilge bilgisizlik ki kızakla kayar gibi bilgiye uzanır, sonra yine yorgun argın tırmanır bilgisizliğe. Şiir, hep yakında olan ağırbaşlı ve incelikli uzaklıktır daima. Yeter ki kendi uzağına bile düşerken yara bere içinde kalma, böyle hallerde kendi kanı bile konuşturamaz şairi. Oysa kan da konuşur kendini, dürüst ve sahici susmuşsa. Sahi, yeni kitabın henüz adresime gelmedi, olsun. Her şeye rağmen gözlerinden öpüyorum.

10

Şiir, hazırda mart öncesi;

solan her çiçeğin yeniden açması.

Peki ya şair!? Hüzün çiçeği de açırsa çiçeği en bol yaratıcı; çekip gitse de bu dünyadan yediveren yedi iklimdir defterlerinin her sayfası. Sahi öyle ya, ölümlerin vakti boldur, tıpkı şairler gibi.

11

Şiir; varoluş seyri, boşluk nehri--

gece gündüz demez Güzel Irmak tadında

dengeler doldurur hiçliğin yatağını--

bedeki karşılığı: Hüseyinî Hiçlik!

12

Tinsel ölüm, tinsel dirim; boğumlu günde bile şiir bu. Neyse ki ölüm ve dirim kadar genç haziran. Şiir ve şair duruşum biraz da bu: Kendimi ve hayatımı sorgularken ne yılları suçlarım ne de ayları, karım günlerin elinden ne çalmışsam. Varsın nisan ve haziran en kötü iki ay olsun, nasılsa ben "kötü"nün içinde iyiyi bulup çıkarmada ustayım. Her iki ay da gizli iki baharım benim,

ne mutlu bana! Her iki ayın sonuna birer gün ekleyerek kendim olma isteğim ömrümün süsü benim. Nasılsa "Ağır Hasta" dahil her şiir leke ve günah biraz, her şair günahkar ve hilekar biraz!

13

Ah! Cevat Çapan dahil tek bir şair çıkmamıştır çevirmenlerden, çevire çevire kendilerine dize yontan şairlerden olağanüstü şiirler beklenemez zaten. "Dünya dillerinden şiirler" lafı da onların antoloji yalanı. Şiir de şair kısmı da anlaşılır hemen ilk bakışta oysa, tıpkı Ahmet Erhan gibi. Değil mi ki dili ayrı ağrısı aynı tek yazın türü şiir; iki şiir iki şair yan yana gelmesin, aynı dili konuşan iki ırmak gibi konuşur ve susarlar hemen. İçsel kavgaları bile birer ağırlı süs. Ötesi deniz, mavi atlas ve sonsuzluk.

14

Şiir; harf harf, sözcük sözcük, dize dize Sürçmeler Kitabı: Tende ve vücutta. Kalpdeyim, gözduyum, dildoyum; sonuna bir de sözlük denemesi eklersem sayfa sayfa öldü deyin!

15

Ah, şiir biraz da iller haritası! Şehirler, dağlar, nehirler, göller içre. Şair ki doğduğu ilden başlayarak içindeki illeri arar soylu ve göçebe kimliğiyle, aslında hiçbir yere hiçbir şehre ait olmak istemez. Her şehir bir borç ödeme defterine dönüşünce, şair bu başta doğduğu şehir olmak üzere her şehre karşı borçlu hisseder kendini. Değil mi ki her şehir bir insan resmi, yalnızlık ve içe kapanıklık hapsi, sıla ve aşk dersi; gide-döne, kala-gide gittiği her yere şehri de götürür şair. Sıla ve gurbet tartısıdır şairin kalbi. İlk doğduğu şehre olan borcunu ödemek ister, sonra aşklarını ve gurbetini koyduğu diğer şehirleri tek tek; aslında tek bir şiir tek bir dize bile yeter böyle hallerde borç ödemeye. Ah, kimse Ahmet Hamdi Tanpınar kadar vefalı ve şanslı değil bu konuda; "Beş Şehir" gibi bir kitabım olsa ilçe köy demez gider her şehirde ölürdüm. İl il, vakit vakit kendime saklanıp gurbet burcu nice gürlevik şiir oldum da gezdim ülkemi yıllarca, ilgençliğimde 67 ili vardı şimdilerde 81 böyle ölünesi bir ülkeyi ne düşte ne hayalde bulmak mümkün mü! Borç defterimi Trabzon der Muş ile kapatırsam yüz gençliğimin altmış biri hemencek ölür benimle. Şehir şehir şiirlerde öldüğümü, öldüğümde tek bir ilçe bilsin isterim sadece: Araklı! 81 il arasında en çilelisi tabii ki dün/ya ili. Bir tek onun şiirini yazmadım, d ü n y a! diye diye hem yandım, hem söndüm. Dünya hem kul hem kül hakkı!

16

Ölüden habersiz mezara bırakılmış buğdaydır şiir, ölüden aldığı güçle başağa durur. Buradan ilhamla öl'm değil de d/indir şiir; kış günahı, kış güneşi açar serpilir dünle bugün arasında, kalple boyun arasında. Dirim de, yeniden doğuş da, ölümsüzlük de biraz budur. Üç kadında üç kız, üç yorgun bedende üç gepgeç beden görmek gibi: "*Benim ellerim üç kız/Üç kadının üç ayrı yeri!*"**

Şair bu, uzun beyaz ölse de kimselere göstermez göğsüne sak(p)lanmış dolunayı.

17

Ey genç şair, orda mısın! Sana hiçliğin öğrencisi dediğim yıllar çok da geride değil. Hiçliğin ve varoluşun öğrencisi olmanın okullarla, yıllarla hiçbir ilgisi yok. "Kışdamadı" her ikisinin de öğrencisi olmak bir fiyaka, bil ve anla istedim. Senden bir şey daha isteyeceğim: Bugün itibariyle zamanı karala, an'lara çalış anbean. Çünkü şiir, toz toz zerre zerre zamana saklanmış değil "an"ların içinde. Hep şiire ait olmak senin elinde, zamanda tek başına olma hali "an"lara ait olmakla ilintili, "ses" ve "susku" metaforu iki şeye saklanmanın hazzı hiçbir şeyde yok; hazzı hız, hızı haz diye anla. Dilerim ki beni anladın, bundan böyle zaman değil, an'lar fırsat sana, anbean şiire ait olman senin elinde. Bu, tanrı lütfu bir dokunuş, hissediş; bu biraz da şiirin

cenin ve cin dili, şık ürperti. Şimdilik bu seans bitti: Yanındayım, hiç korkma!

18

Ey hikmet burcu şairi!
Hasretin neye, gurbetin nerde!?
Yaratıcı olsan da Yaradan değilsin, unutma--
Şiiri önce yüzünde ara, nasılsa kalbin var arkanda.
Neden bir yanağın ışık bir yanağın karanlık, kendini ve şiiri anlamaya ordan başla: Şiir de sinema gibi ışık-gölge oyunu, günah-sevap duyumu, anla!

19

Ey genç şair, sorgu sual ilk üç kitaba gelip kendinden kurtuldun mu? Kendinden kurtulsan da şiirden ve benden kaçamazsın, unutma! Değil mi ki şiir günah ve sevap soyundan. Artık palazlandın ve olgunlaştın. Sor söylesin: Can ile ten, cam ile taş aynı şey, aşk bitince! Ne olur kendine taş atma artık, kendi külündeki gülün açmasını bekle. Şiir orda: "*senden kopan taş kapattı kuyumu/o harlı bahçede/ne yandım, ne söndüm!*"***
Şiir, yangını ve yanmayı anlamak biraz da!

20

Ey sevgili, en sevgili!
Harfler olmasa, sözcükler olmasa çok daha güzel sevemem seni. Henüz yan yana gelmemiş harfler var, sözcükler var diye aşk var, sevmek var, hüznün var, keder var; dahası şiir var, sen varsın. Senin hatıra sadece J harfi için defterler dolusu yazma isteği var içimde bu sabah. Yazma isteği gençliği kadar genç olsun keşke. Keşke günün her saati diri kalan, günün her anında dinelen şiir gibi genç olsam, yarın öleceğimi bilsem de "yeniden doğuş" kiblemden sonsuzluğu görme şimşegiyle doğrulsam. Ölsün ama hiç ölmesem! "*Sizsiniz Jale o satırlarda adı geçen/Beyhan sizsiniz Güzün siz/Siz eskiden benim şiirlerime/Hep birden girerdiniz*"****

21

Şiir sözcüklere inanmak, mucizelere inanmak bir yerde. Şiir; sözcüklerin tini, dini, gizi, ritmi bu sayede. Her yeni şiirin, şairinden yeni yeni sözcükler istemesi yaratıcı hazzın bir parçası işte; sözdizimi ve söyleyiş tarzı da cabası... Dize dize sözcüklerde, sözdiziminde yeni olmak hep yeni kalmak da bu olsa gerek: "*Bilinç denen şey şeffaf bir hançer/her gece deşer yararı/yıllar divane ömrümden zulümle geçer/halsizim seni sevdiğimi söyleyemem.//Dilsizim!*"*****

Şiir; sözcüklere ve mucizelere rağmen "dilsiz" olma hali.

22

Bazen şöyle derim: Sunay Akın da dahil, keşke kısa şiirlere dadanıp orda kalan şairler de bir dizeli şiirlerden bin dizeli şiirlere geçse--
Şair, değişiklikten ve biçim arayışından zarar görme pahasına değişse, derinleşse, başkalaşsa!

*) Goethe

**) Cahit Zarifoğlu

***) Kemal Varol

****) Salâh Bırsel

*****) Hüseyin Ferhad

NİSANİNSAN' VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Necati ALBAYRAK

Toprak Tomurcuk '*nisaninsan*'dan bir yıl sonra
07/07/2021'de sonsuzluğa göç etti.

Kitap ilkyaz, yaz, güz ve kış bölümlerini kapsayan
mevsimler ile başlıyor; '*nisaninsan*'da mevsimsiz, gece ve tanka
izleyen diğer başlıklar.

*'bahar güneşi
ısıtır da toprağı
ölüler üşür'* (s.18)

T.T. (*Toprak Tomurcuk*) bu haiku'suyla ilkyazın
yüzeyselliğine ışık tutmakla kalmamış, hayatın dışında
tutulanların ulaşılmazlıklarından çok yalnızlıklarına değinmiş
gibi. (*Haiku'larının okunup duyumsandığı koşullarda yalnızlığa
terk edilmeyeceği duygusundayım.*)

*'dalıp gitmiştim
kiraz çiçek açmıştı
uyandığımda'* (s.16)

Kitapta yer bulan haiku'lardan beklentilerime en yakın
fotoğrafi çeken üçlük bu olsa gerek. Her uyanışta yüzümüze
yeni açan bir çiçeğin yaprakları dokunabilse keşke.

*'bir ot büyüdü
yanı başında gülün
yoldular hemen'* (s.19)

Farklılıklar ya da aykırılıkların bir arada bulunmak
çabalarını sonlayan tepkinin ikili veya çoklu ilişkilerdeki
uzantısına yönelik bir tür gönderme saklı fotoğrafın
derinliklerinde.

Yaz bölümünde yaşama sevinci ile kabullenişe ait iki küçük
fotoğraf buluyorum...

*'damda uyudum
milyonlarca yıldızdan
konfetilerle'* (s.24)

*'ışığa uçar
gecede kelebekler
bekler yarasa'* (s.24)

Aynı bölümün bir diğer üçlüğünde ölümünden hemen sonra
başlayan orman yangınlarını mı betimlemiş sözcükleriyle?!

*'koca bir orman
ateşler içindeyken
yanmaz mı çiçek'* (s.26)

Güz, yalnızlık ve çaresizlik sarmalına rağmen bekleyişin
fotoğraflarıyla '*nisaninsan*'a birkaç yaprakta dökmüş içini.

*'sessiz kumsalda
boş deniz kabukları
çocuklar gitmiş'* (s.29)

Kış bölümünde sessizlik hakim!

'kardan yuvada

*sessizliğin öznesi
buğday filizi'* (s.36)

Mevsimsiz ve her mevsime sızabilen sözcüklerden
fotoğraflar...

*'bir ince sızı
çok eski zamanlarda
taşın bildiği'* (s.42)

Ölçü amaç değil, araç T.T.'un kitabında... 5-7-5 hece
ölçüsünün korunmadığı üçlüklerde de haiku paydasından payımı
alabilmiş fotoğraflar sunulmuş okura çünkü.

*'dağlar ah dağlar
yükseğine doğru
azalır mı sonsuzluk'* (s.46)

Kitapta bağımsız bir bölüm olarak yer bulsa da gecenin
kapsadığı üçlükler mevsimsiz devam niteliğinde.

*'koyu karanlık
iki nokta alevden
ıslak gözlerin'* (s.55)

Oğuz Baykara'nın çevirisiyle Türkçe'ye kazandırılan,
Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi çıkışlı, Şuiçi Kato'nun kaleme
aldığı Japon Edebiyatı Tarihi'nin sözlükçesinde tanka için
'*tanka beş dizeli kısa şiir anlamına gelir ve 5-7-5-7-7 hece
kalıbıyla yazılır*' ve '*zamanla Japon lirik şiirinin en önemli türü
haline gelmiştir*' içeriklerindeki açıklamalara yer verilmiş.

T.T.'un tanka'larında lirik ve düşündürülen söylem unsurları
baskın ancak 5-7-5-7-7 hece kalıbına bütünüyle uyulmuş değil.

*'gözlerindeki
renklere bakarak
bütün şehri boyadım*

*ceylanların koştuğu
çayır çimen hep şimdi'* (s.55)

Fakat tanka'lardaki üçlüklerin haiku adına bağımsız
okumalara konu edilebilecekleri oldukça açık...

*'ıslak salyangoz
yağmurun çağırıldığı
nasıl da çıplak*

*ardında bir pırıltı
avcılar bulsun diye'* (s.71)

Kitap şu tanka'yla son bulmuş! (*Son bulabilir mi?*)

*'milyarlarca yıl
yıkamaya çalıştı
bıkmadan yağmur*

*daha da kirli dünya
daha da kinli insan'* (s.77)

(*Turabi Tomur, şiirlerinde Toprak Tomurcuk ad ve
soyadını kullanmıştır; 'nisaninsan' başlıklı haiku kitabı, 2020
yılı Temmuz ayında Favori Yayınları kapsamında okuruyla
buluşmuştur.*)

İşıklar içinde uyu Turabi'm.

(25/06/2022, Ankara)

Şerif TEMURTAŞ

MEMOLİYE AĞIT

Mehmet Yavuz için

memoli bir candır
umuttur babasının soluğu
köyünün rüzgârıdır
kalbimize sevgi fısıldayan
gece karanlığında bir yıldız artık
gökyüzünde gezinen

dokundu elektriğe bilmeden
haykırdım sesimi duyuramadım
ağladı kızıltepe'nin dağları
kuşları uçmaz oldu
yetmedi canımız memoli'ye

aşireti vurdu çığlığını gökyüzüne
can olamadı
ah memoli bizi acılara attın da gittin
canımızdan can aldın da gittin

memoli ölme amcan ölsün
memoli sen ölme baban ölsün

Temmuz 2022/Salihli

Eren ŞAHİN

KADEME HATASI

Lüzumu halinde kırılan kalp
zamana yenilsin
reverans şık bir parfüm markası
bedene yayılsın.
şimdi!
sağ kanatta afro-amerika!
kuşlar sol kanattaki açığı iyi değerlendirsin
cinayetim
elden ele uzatılan para üstü
arka tarafa yanaşan yolculardan
birinde bin telaş
öfkem
talaşlar içinde korunan hazin heykel
gibi dünya gibi kuş dili..

lüzumu halinde kırılan kalp
kadar kanatıcı
çolak, uzun toplara yükselemeyen
sıska kanat
evet! atak tazeleyen gencecik hüznün
bende telaş
sol kanatta ısırın forvet anılar
sağ kanatta unuttuğum hayaller
var.

Mert TUTUCU

KIR DÜĞÜNÜNE BASTIRAN YAĞMUR

Oturdum ayçiçeklerimi taradım
Zilimin üzerinde kuş isimleri
Zilimin sesinde çocuk gülüşleri
Kapımı çal içimde narlar patlasın
Çocukluğum içimde nar çürüğü.

Hayalarındaki ilkokul sancısı gibi
ağlarken tuttuğum tüm kadın elleri.
Tutduğum tüm dalları dar'ladılar
Ki bir kayına sarılarak uyudum
Uyandım kucağında bir dar ağacıyla.

Kim dokudu acılarımın türbesine
bağlanan çaputu...
Kim dokundu sesimin saç örgüsüne
Kim kelebeklerini sıranın altında unuttu?
Tarhanaların arasında kim kuruttu bu çocuğu?

Köpürdükçe köpüren karanlıkta
Tenha bir kış bahçesi gövdem
Güldürme ki beni ezilmesin
Dilimin altında gizlenen erguvan.

Tabancamda tab ettirilmemiş tabutluklar
Taşıyorum göğsümde çengelli iğneleri
İğnelerin ucunda bacağı kırık taylar
Nallarında kurumuş deve dikenleri.

Oturdum ayçiçeklerimi taradım
Sarıdır tırnaklarıma bulaşan zehir
İsmim bir kır düğününe bastıran yağmurdadır
Çünkü bir adam yirmilerindeyse ve üstelik şairse
Muhakkak aşiktir ve biraz borcu vardır.

Gülşah KABAL

FOKUS

koridor duvarına uzanan mimli bakışı yüz tutmuş
çürümeye. hemşire kapıyı kapatıyor. göbeğindeki
çatlaktan kan damlıyor fayansa. Korku'luk öpmüş
uykuyla geçen zamanı. odada, yerde, terlikte çiğ
et kokusu. yaşamalı. bitirmeli. unutmalı.
duyulmamalı. soğuk hastane odasında sancılı
evin hanımı. çığlık kapının dışına taşmak istiyor,
ceninse bahçede dolaşmak. korku sımsıkı
macunluyor bütün delikleri. rahim odasında,
çocuğun elleri piyanoya değişiyor. parmakları
rengarenk kalem boyası. sevinçle çalmaya
başladığında yayılan mor ışık, çekip alıyor
piyanoyu. çocuğu.

cenin tıbbi atık poşetinde.

Halil ŞAHAN

“Şeytan diyor ki,...” herhangi bir deyim değil. Toplumsal kültürümüzün çok önemli bir ögesi, giderek kişiliğimizi yansıtan temel göstergelerden biri. Ulusal ırımıza (karakter) işlenmişliği söz konusu çünkü.

“Şeytan diyor ki,” bir giriş sözü. Bazı durumlarda konuşmaya onunla başlanıyor.

Bunu söz konusu deyimim Türkçe Sözlükteki açıklamasıyla verelim:

“Şeytan diyor ki, yapılmaması gereken bir davranış için, yapma isteği duyulduğunda söylenir: “Şeytan diyor ki, şu adama bir daha lakırdı söyleme.” (MŞE)

Evet, kişi, yapılmaması gereken bir davranışla karşı karşıya ve onu yapma isteği duyuyor. Bazı dış etkenler olsa da kişinin içinde kötülük eğilimi belirlediği kesin. Ama o, sorumluluğu başkasına yıkmaya çalışıyor. Kendisi tertemiz, süttten çıkmış ak kaşık da, bütün suç kışkırtıcı da; diyesim kadim kötülük simgesi Şeytan'da.

Burada aklıma, birey olamama olgusu geliyor. Etkiye açık, zayıf bir kişilik. Birey olmuş, ırası sağlam biri, sorumluluktan kaçmaz. Yaptığı ya da yapacağı davranışın sorumluluğu üstlenir.

Bazı kullanımlara bakalım:

“Şeytan diyor ki, git, kır kafasını.”

“....., malı mülkü sat sav keyfine bak”.

“.....öyle yapılmaz böyle yapılır de de, göster gününü o alçağa.”

“.....çek git buralardan da yalnızlık nasılmış anlasın.”

Görüldüğü gibi hiçbir kullanımda konuşana dokunan bir sorumluluk yok. Diyesim şeytan olmasaydı, bunların hiçbirini yapmayacakmış gibi. Kötülüğü, olumsuzluğu kendi dışında aramaya eğilimli bir tip. Bu tipin yerleşik bir suçluluk duygusu taşıdığı söylenebilir.Söylenebilir değil, bizim insanımızda öyledir bu.

Neden mi?

Kişiliklerimiz günah işleme ve ayıplanma korkusuyla biçimlenmiştir. Dayak yemek de içinde çok ağır yaptırımlarla desteklene desteklene...Ne yapalım, bu durumda suçu başkasına, diyesim “Şeytan” a yıkmaktan başka umar (çare) kalmıyor.

Peki, Şeytan'ın inandırıcılığı var mı? Güvenilir bir gerekçe mi?

Elbette. O, ta başlangıçta yargılanıp suçu kesinlenmiş dinsel bir öge (motif). Ebedi bir kötülük simgesi. Onun adını andınız mı, toplumumuzda başka kanıt gerek duyulmaz. Unutmayalım, Adem babamızla Havva anamızın Cennetten kovulmalarına o neden olmamış mıdır? Ve insanoğlunun yeryüzünde çektiği sonsuz acılar, bitmez tükenmez sıkıntılar onun yüzünden değil mi?.

Uzun sözün kısası, anlatıcı kişi, düşündüğü kötülüğü yapsa, başka bir deyişle suçu işle bile, ortada Şeytan'ın adı dolaştıkça davranışı toplumca onaylanacaktır. Nitekim onaylanmaktadır da.

İnsanımız yüzlerce yıldır dinsel ve yönetsel baskı altındadır. Kişiliği bu baskılarla biçimlenmiştir.Hiçbir zaman özgür ve özgüvenli olamamıştır. Her zaman kişiliğinin derinlerindeki bir korkunun ezikliği altındadır. Sorumluluk ve risk almaktan korkması bundandır. Giderek, yüzyıldır her türlü

ÇIĞLIKLAR KENTİ

Kıraç bir
okaliptüs ağacının
çöl ortası yalnızlığıyım
bütün mevsimleri
giyinmişim gövdeme
hayasızca tepeden tırnağa

İki mavi kırlangıç
dallarına savrulan
yarım bir gökyüzü devriliyor
güneş kırığı tepelerin ardından

Yüklenirken dolunayı
buz sarısı gözlerine
içimde biriktirdiğim
yağmur sularıyla çoğaltıyorum
bakire umutlarımı

Vuruldum
dilimde ağırdan
bir kurşun yarası
yaprağımda vesikasız ihanetler
imza atıyor köklerime
mühürlenmiş hüzünler

Çıgıllıklar kentinde unuttum
özsuyunu hayatın
çırpındığım geceler kadar
doldurdum koynuma
cam kırığı pervasızlıkları

Bavulumda pas tutmuş
vuslat kararı bir ayrılık
eski evler arasında yitirdiğim
baltalanmış ömrümün
anlık ölümlerini soluyorum şimdi

desteğe karşı gerçek anlamda “girişimci” bir birey olamamasının altında da bu vardır. .

Ne yazık ki demokrat da olamıyoruz. Kişiliğimizde hep o korkunun kalıntıları kıpırdayıp durmakta. İnsanlık ve yurttaşlık hak ve özgürlüklerimizi kullanamayışımız da bundan sanırım.. İşin asıl feci yanı, bunları bize çok görenleri başımıza taç yapıyoruz.

Sanırım yapılacak en önemli iş Şeytan'dan kurtulmak. Bunun fındık kadar taşlarla olmadığı ve de olmayacağı kesin, taşları biraz büyütmeliyiz.

İtiraf etmeliyim ki, ben de bu yazıyı Şeytan dedi de yazdım.

Halilsahan44@hotmail.com

Ahmet Şerif DOĞAN

BİR KÖPEĞİN KADAVRASININ ANATOMİSİ

Geçen her şeyden alacaklıyım,
Zamanın, insanın, havanın, suyun ve otun sonu gelmeli
Taş betonda çürüyen ciğerimin siroz sebebi
İçimde havlanmayan birçok şey var
Hani insana en yakın dost benim ya
Al işte, her köpeğin kaderini yaşıyorum, yalnızlıktan öterek

Hep ufka dalıp gitmek içime yuttuğum jilet bozması kemik kesikleri

Oysa annem beni temizlerken ne de yorgundu
Şimdi beyaz tüylerim sararmış ve uzanan her elden merhamet tekmesi göğsümde
Sahi siz hep mi böyleydiniz
Karıncayı beslediğiniz çekirdek kabuğuna hapseden

Çıldırarak elde, hakir bakışım toprağa gömülüyor
Bir kar yağsa, donsa her yer ve tüysem tüylerimin hapsinden

İnanın kimse fark etmez, çöplüğe giden bir köpeğin yokluğunu
Ne de olsa bir kene yuvası, bir bit istilasısı, bir pire deryası daha
Aranızdan sessizce ışıklar içinde -kamyonun farları- ayrılır

Ve gerçekçi olalım
Hiç biriniz gerçek değilsiniz
Merhametiniz de, şefkatiniz de, nefretiniz de, kininiz de
Tek gerçek, tüylerimin arasında dolanan parmakları bir çocuğun

Necip YILDIZ

AKIMLAR

*Aşkın değil, içkin bir Tanrı sarhoşunun
İç-caz demiştin, içrek sarhoşluğuna
RuhBarında içilen sükût içkisiyle
Yalnızlık: şenlikli bir saksafon "solo"su...*

"Akım"ları dergi türbinlerini döndürürken,
Nehrinin sularını bir kavram kafesinin içinde
Tutarak ürettiğimiz baraj elektriğine
Dokunanlar çarpılıyor: 'şiir' diye

Sonra bir de 'vizesiz' akanlar var ki
Gramer kaçığı şiirleri, Kozmos'un
Çarçaf çarşaf bilincin yatağını aşındırarak
Kıvrılıyorlar berrak sükûtun vadisinde

İki hiçlik arasında gerili potansiyel
Enerji, boşanıyor bilincin yılıksından
Yılgı duruyor, zaman: durur: durmaz
Eriyor: kalıcı kar çizgisinde bir izohipse

'Zirve'lerin geometrik denklemini kendisine
Dingin bir 'plato' kılan sükûnetin doygunluğuyla
Evrenin gürültülü ve gümrak çarşısında
Yalnız kafa dolanıyor, ayağına geçirdiği çıplaklığıyla.

Mustafa OĞUZ

SAĞIR

Nasıl desem ki
Yaşamak zor söylemek daha da zor
Bir topuz ha indi ha incek başımıza
Yağlı ilmekler sallanıyor tepemizde

Sussan olmuyor susmasan olmuyor
Sağır zamanlarda zor sesini duyurmak
Ölenler kendi kendine ölüyor
Sürünenler kendi kendine
Sesi boğuldu acının, çığlıkları duyulmuyor

Durup insan kalmak mı doğru
Koşup şeytanlaşmak mı kimse bilmiyor
Yalan söyleyenin kızarmıyor yüzü
Mazluma çok görülüyor gökyüzü

Sonra çocuklar doğuyor acının içine
Çocuklar yürüyor meçhul karanlıklara
Ve anneler ve bebekli anneler ve masumlar
Soluk alıp veriyor damlarda
Dizeler yazılıyor mapusane duvarlarına

Can ÜLGEN

TÜRKÜ

gelmek icabındadır yurdumun afakından
görünür bahar görünür yaz ilkin
bizim saklandığımız sobelemecelerde
sen ege deniziysen ben coğrafya terkim

damağında huysuz yaradan oluşan gülmek
sevgi denilen vücutlara pes bir ses dört oktav
teninde bir aşağı bir yukarı giden boş frekansları bilmek
bağırabilmek sonlu ya da duraksamak sende iki nokta

düşen ve sürekli yanılan bir sözcük
aşktan aşka örneğin, dil bilgisi diye anlatılan çocuklara
senin o seslerinde kalbimdir oluşan göçük
bizim sensizliğimiz ipeklige nazır yün olur gocuklara

İnce Memed'e Çukurova, Raskol'a dünya, bana bir aşk
evin duvarlarını farketmeyip sinen
utancım var tanrıya karşı sonsuz
yaşamak evdir! huzurla sevişip sessizliklere bilenen

hayat bir bilmeceyse ben kimsesizliğimle evliyim
gökte silik bir pos, vurulmuş hayvan kürkü
ey kalbimin sessiz aynası, en yalnız ben miyim
söyle o zaman susmasın o türkü

Osman Serhat ERKEKLİ

MÂNÂ ŞİİRİNE ZEYL

Sevil Avşar ile on beşinci yıl

Söyledim yine söylerim – eski sevgililer
Ne oyuncakların kalbini bildi ne kalbini gözyaşının
Sonra Sevil
Bir yaz sonu olmalı – mânâ
Serinledi mağma
Gölgesiyle buluştu kumru
Ve ben
Yeni bir cep diktim kalbime
Rüyalarında ölülerin
Niye hep postacılar gelir
Niye hep telefonlar çalar belli
Sonra Sevil
Bir yaz sonu olmalı – mânâ
Serinledi mağma
Şimdi bırak her şeyi bir yana
Hastane koridorları ve biz
Ağlayarak ağlayarak hâlâ

24 Haziran 2022

Levent KARATAŞ

KORSAN

"Düşünülebilecek en korkunç kitle, bir sürü tanıdıktan oluşur."

Elias Canetti, İnsan Taşrası

'hepimiz yara aldık' korsanı bağırmadım mı apartmanda:
yedi cihan hükümetinden eşya ruh cin melek galaksi uzay
memleket hükümetinden ben halklar ve biyolojik her şey
haymatlos hükümetinden mülteciler sürgünler ötekiler
sosyolojik anne hükümetinden Freud ve genç partizanlar
biyolojik baba hükümetinden babasız kayıp toplumlar
gök hükümetinden İngiltere Amerika saklı seçilmişler
âlemler hükümetinden Allah düşmanları
yara almadık mı kan akmadı mı gökyüzünden?

Şubat 2022, Acıbadem

Sertaç ÇIRALI

KURT

kaç saçak kuşandım alnımda bilmiyorum
kemik tarakla taradığım saçlarımdan
kaç defa savurdum
kayın tohumunun ömrünü
badem çiçeğinin kokusunu
gül ağacının çilesini
nar tanesi hayalleri
büyüdüğüm evlere sığdırdım
yüzüm ki
hiç gitmediğim diyarların sınır boylarıdır
konuşmadığım dilleri mırıldanan çocukların
masallara kapanan yumuk ellerinden olmadır
tutup o masum elleri
iç çekişlerinden öptüm de geldim
kör olmadan evvel kaçak yaşadım
nihan zamanları kendime sakladım
otuz üç paye telaşı üleştirdim sebat diye
şimdi kabahatimle
tekrar bakıyorum gözlerimin içine

kalkmış bu pençe yarası nedir diyorsun

perçeminle bir şehir çiz bana
dağından kurt inmesin
içime kurt düşmesin

Nihan İŞIKER

ÖLME ZAMANI

Söyle kaç canlısın sen
Daha kaç kez kılınacak namazın
Kaç kez daha yasın tutulacak
Daha kaç kez kurutacaksın pınarları
Kaç kez daha yıkacaksın örülen duvarları

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Prodüksiyon : İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem,
Zihni Engüdar, Yalçın Oğuz.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok.
Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami – BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

Kâğıt çıkışlı dergi sadece İzmir'de dağıtımına verilmekte.
İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.
Yazıcı çıkışı : Selman Kırtasiye, Kuruçeşme Mh.
Altıparmak Cd., 16050 Osmangazi – BURSA

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.